

TATAI –
TÓVÁROSI

HARANGSZÓ

A GYÜLEKEZET ÜNNEPI ÉRTESÍTŐJE

Alapítva: 1995. Megújítva: 2004.

IX. évfolyam 3. sz. – 2013. Reformáció

Valahogyan mégsem jó

Téríts magadhoz Uram, és megtérünk!

(Jer. Sir. 5,21)

A régi településeken, falvakban vagy városokban a templom a Fő utca közepén, vagy a Fő téren állt. Központi helyen. Minden udvarról, minden portáról oda lehetett látni. Amikor megszólalt a harang, minden udvaron, minden konyhában – minden ház minden szobájában hallani lehetett.

Mindenkit abban a templomban kereszteltek.

A gyermekágyból felépült édesanya ott köszönte meg gyermeke életét és egészségét (egyházkezelés).

Mindenki ott konfirmált.

Minden esküvőnek az a templom adott helyet.

A legtöbb településen, amikor még „háztól” történt a temetés, a gyászmenet útba ejtette a templomot. A bejáróban, (a „cintériumban”) letették a koporsót. A gyászoló család, a gyászoló gyülekezet a templomban helyet foglalva hallgatta a vigasztalás ígét. A templom valóságosan is a bölcsőtől a koporsóig kísérte mindenkinek az életútját.

De mindenki tudta, hogy nem a „templom” volt a középpontban.

A Teremtő, a Megváltó, a Megszentelő Isten volt az élet középpontja. Neki köszönték az életet. Az ő kezéből kérték, várták a vigasztalást.

Aztán a falu, a város másfelé fejlődött („fejlődött”?). A Fő teret, a Fő utcát kinőtte, vagy túlnőtte. Az emeletes házak között egyre kevesebb helyről lehetett látni a tornyot. A „jól záródó” ablakok, ajtók mögé már nem hallatszott be a harang szava. Ha netán mégis behallatszott volna, a belső láрма – harsány műsorok, bömbölő zenék – menthetetlenül elnyomták.

De még ha csak ennyi történt volna! Nem, nem a „templom” került a mindennapi élet peremére. Akár gyalog, akár járművel bárhová el lehet jutni.

Isten: a Teremtő, a Megváltó, a Megszentelő Isten került az élet peremére. A rohanó életből eltűnt az élet. Csak a rohanás maradt. Késérően mondjuk: ez már talán nem is „élet”.

Az újszülötteknek csak egy részét keresztelik meg. A megkeresztelteknek egy része konfirmál. A konfirmáltaknak csak egy része kéri házasságkötésére Isten áldását. Az elhunytak családtagjai egyre ritkábban kérik az egyházi temetést.

Tudjuk és érezzük: ez nem jó így. Valami nem jó. Valamit másként kellene. De mit, és hogyan?

A feladat egyszerűnek látszik. Valamikor jó volt. Most nem jó. Vissza kellene menni oda, ahol még jó volt, és onnét folytatni. Lehetséges lenne?

A reformáció majd ötszáz éve szent merészséggel ezt vállalta. Visszatalált az Újszövetség világába. A „hagyományok” helyére ismét a föltámadott Krisztust, az egyház élő Urát, az egyház egyetlen Fejét állította. Hittant, szertartásrendet, új templombelsőt, új énekkincset teremtett. Átalakította az egyéni és a közösségi erkölcsi gondolkozást. A középkor végére elaprózódó ünnepecskék helyett a vasárnap – az Úr napjának méltóságát állította az egyházi élet középpontjába. Az „egyéb” ünnepek közül egyedül a Jézus életéhez kapcsolódó eseményeket emelte az ünnep méltóságára.

A vasárnap újra felfedezésével, áldott és szent tartalommal megtöltésével újra kezddhetjük a re-formáció (a visszaalakítás) szép munkáját. A hetedik napot „tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre, örök szövetségül. Örök jel ez köztem és Izrael fiai között!” (2 Móz 31,16-17).

Szikszai György imádságos könyve (az „öreg Szikszai”) bő kétszáz éven át tanította az egymást váltó nemzedékeket:

„Keresztyén ember; szükséges, hogy a vasárnapot egészen Isten tiszteletére és lelked üdvösségének munkálására fordítsad. Buzgóságos könyörgések, éneklések és hálaadások által. Isten beszédének olvasása és hallgatása által. Istenről, életről, halálról, az ítéletről, az örök életről való szent elmélkedések és épületes beszélgetések által. Kegyességre intő, tanító és serkentő jó könyvek olvasása által. A betegeknek, a nyomorultaknak, a kesergőknek látogatása és vigasztalása által, és a könyörületeség egyéb munkáinak a gyakorlása által.”

Szándékosan nem írtam a reformáció ünnepére Lutherről. Nem idéztem a wittenbergi vártemplom kapujára kiszegezett 95 tételből. Nem írtam a „búcsúcédulákról”. De nem esett szó Kálvin János máig érvényes, közismert tanításáról, az eleve elrendelésről (a predestinációról) sem.

De fedezzük fel újra, teremtsük magunknak újra a hetedik napot, az Istennek szentelt napot, az Isten számára megszentelt vasárnapot!

Az újra felfedezés, az ünnep újratemtésének nagyszerű gyümölcse lesz. Magam sem tudom, hogyan, de valahogyan mégis újra jó lesz minden. Életté nemesedik, újra életté nemesedik az élet!

Dr. Márkus Mihály

Miként növekedhet a gyülekezet? A gyülekezetépítés alapjai

*Az előadás elhangzott a gyülekezeti táborban,
2013. július 12-én.*

A gyülekezet növekedésének kérdése minden egyes egyházközségnek alapvető kérdése. Hiszen ha nincsen növekedés, akkor egy közösség nem stagnál, hanem folyamatosan zsugorodik. Amikor pedig azzal szembesülünk, hogy sok református gyülekezet létszáma csökken, akkor mindenféleképpen foglalkoznunk kell a kérdéssel, hogy konkrétan a tatai egyházközség miként léphet növekedési pályára.

Az első gondolatkör, amire válaszolnunk kell, hogy mikor is növekszik egy gyülekezet? Erre többféle választ adhatunk. A legkézenfekvőbb válasz az, hogy ha létszámában növekszik. Ez az, amit számon tudunk tartani, amit a statisztikáink jeleznek. Hogyha a választói névjegyzékben felsoroltak száma gyarapszik, vagy a konfirmandusok, hittanosok száma emelkedik, akkor ezt egyértelmű jelnek tartjuk. A növekedés azonban nem csupán külső, vagyis számbeli fejlődés lehet, hanem belső erősödés is. Ennek a következő jelei vannak:

a) Ha egy gyülekezet lelkileg erősödik, vagyis érezhető az, hogy az egyes tagok hitbeli nyitottsága, érdeklődése egyre erőteljesebb.

b) Ha a közösség egyre inkább összetartóvá válik. Vagyis nem a megszokás tartja össze az egyházközséget, hanem a tagok egymás iránt való szeretete.

c) A belső erősödés egyik legnyilvánvalóbb jelének azt tartjuk, hogyha a gyülekezet elkezd kifelé nyitni, vagyis fontosnak tartja azt, hogy mások számára is elérhető legyen Krisztus üzenete, az evangélium tanítása. Ez egyrészt mások megszólításában (misszió), másrészt mások megsegítésében (diakónia) nyilvánul meg. Ennek következményeképpen növekszik azoknak a száma is, akik felajánlják erejüket, idejüket a mások felé való szolgálatra. Ahogyan a különböző gyülekezet építéssel foglalkozó szakemberek mondják is, a növekedés legbiztosabb jele az, hogyha megjelenik az elkötelezett gyülekezeti tagok csoportja, akik nem csupán hasznélvezői a gyülekezet életének, hanem aktív előremozdítói.

Összefoglalóan azt mondhatjuk, hogy akkor növekszik egy gyülekezet, hogyha Istentől kapott ajándékaival jól gazdálkodik. Felhasználja a gyülekezeti tagok hitből fakadó lelkesedését és a szeretetből fakadó nyitottságát.

Természetesen mindig óriási kérdés a gyülekezetben élők számára, hogy akkor melyik növekedés a jó? A külső vagy a belső erősödésre van szükség? Úgy látom, hogy a kettő nem választható szét és nem állítható szembe egymással. Nem lehet azt mondani, hogy csak a belső növekedés a jó, hiszen a lényeg, a szívekben, a lelkekben van, és azt sem lehet mondani, hogy csak a külső növekedés a jó, hogy legyünk minél többen az istentiszteleteken, bibliaórákon, hittanórákon, kóruson és a többi gyülekezeti alkalmon és akkor minden rendben van. A kettőnek párhuzamosan kell futnia. Ahogyan a kisgyermekek is egyszer súlyban, máskor meg magasságban nőnek, így van ez a gyülekezettel is. Szükség van arra, hogy hívogassunk másokat a gyülekezeti alkalmakra, vagyis legyünk minél többen, hiszen Isten szavát csak az hallja meg, aki ott van az alkalmakon. Ugyanakkor az olyan tagoknak lesz tartós a gyülekezetben való szerepvállalása, akik hitükben is

folyamatosan erősödnek, tehát a belső, lelki növekedés a cél.

Annak érdekében, hogy közelebb hozzassuk magunkhoz a gyülekezet növekedésének kérdését, azt is végig kell gondolnunk, hogy miként növekszik a mi hitünk, vagyis mikor érezzük azt, hogy hitben erősödünk?

a) Akkor, amikor a személyes kapcsolatunk rendben van Istennel, vagyis rendszeresen olvassuk a Bibliát és imádkozunk.

b) Akkor, hogyha a gyülekezet alkalmai, mint Istennel való találkozásnak a lehetőségei, fontosak a számunkra és azokon rendszeresen részt is veszünk.

c) Akkor, hogyha a gyülekezet ügyét személyes ügyünknek tartjuk, vagyis nem kívülálló vagyunk, hanem mindent megteszünk annak érdekében, hogy minden minél jobb legyen.

d) És akkor, hogyha minden áldozatot meghozunk Krisztusért és az Ő látható testéért, az egyházért.

Érzelhető, hogy itt fokozatos elmélyülésről van szó. Vagyis a gyülekezet növekedése nem szakítható el az egyes gyülekezeti tagok hitbeli növekedésétől. Ennek pedig van egy jól körülírható folyamata, amit az itt látható ábra mutat be.

Az olyan gyülekezeti tag erősödik a hitében, aki az érdeklődéstől eljut az elköteleződésig. Ennek folyamata pedig az, hogy a kezdeti időben érdeklődőként, alkalmi résztvevőként vagyunk jelen. Gyermeünk miatt, gyászeset miatt, keresztelő, esküvő miatt, vagyis ekkor még nem a gyülekezet fontos, vagy Isten szava, hanem egy-egy esemény. A következő lépés az, amikor már a templomlátogatás vagy más alkalom látogatása válik fontossá, ami részben a gyülekezet közösségének, részben pedig Isten üzenetének szól. Harmadik lépésként ott áll az, hogy már nem csak a részvétel lesz fontos, hanem az is, hogy ténylegesen részt vegyünk a gyülekezet életében. Aki pedig idáig eljut, az alapvetően elérkezett az elkötelezett gyülekezeti tag szintjéig, hiszen ennél tovább már csak akkor lépünk, hogyha az egyes gyülekezeti vezetők és munkatársak csoportjára nézünk. Itt a szolgálók és a munkatársak között minőségi különbség nincsen, csupán a gyülekezet életére ráfordított időben tapasztalható eltérés. Egy valamiről

A tanítványtétel folyamata A növekedés körforgása

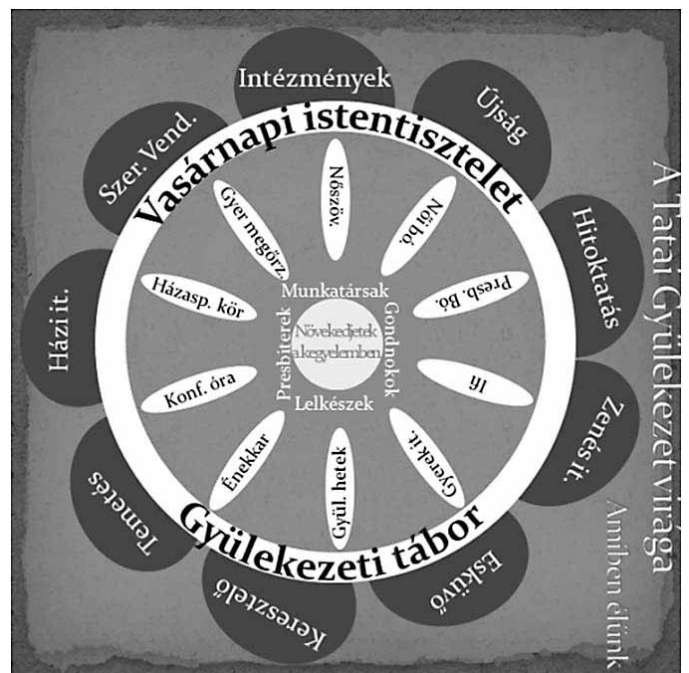
azonban nem szabad megfélemlíteni. Elköteleződésünk nem egy gyülekezetnek szól, nem a munkatársaknak, hanem a középpontban álló Jézus Krisztusnak és az Ő tanításának.

Az is érzékelhető ezek után, hogy a gyülekezet növekedése nem szakítható el az egyes gyülekezeti tagok hitbeli növekedésétől. Éppen ezért azt is meg kell vizsgálnunk, miként történik meg a hívek beépülése. Ezt azzal a folyamattal érzékeltethetjük, hogy milyen segítséggel juthat el valaki a kívülálló szerepből az elkötelezett gyülekezeti tag státuszáig. Négy olyan mozzanat van, amit mindenkinek végig kell járni, függetlenül attól, hogy vallásos családba érkezett-e valaki, vagy pedig mindenféle gyülekezettől érintetlen családba, netalán ateista környezetbe. Minden gyülekezeti tagnak szüksége van a megtérésre, ami annak a folyamatnak a leírása, hogy valaki az Isten nélküli életből miként vált át az Istennel együtt való életre. Aztán szükség van arra is, hogy az adott gyülekezeti tag pontosan tudja, hogy ki az, Akiben hisz, miért is hisz, mi az, amit hisz. Ez a tanulási folyamat elkezdődik már egészen kisgyermek korban a családban, a hittanórákon, és folytatódik egészen életünk végéig minden istentiszteleti alkalmon, bibliaórán, csoportos összejövetelen. A tanulás mellett azonban idővel eljön annak az ideje is, hogy felkészítsük az erre alkalmas gyülekezeti tagokat a szolgálatra, vagyis arra a feladatra, hogy másokat életükkel, szavaikkal Krisztushoz vezessenek. Végül pedig ezek az emberek, akik már felkészültek, igyekeznek másokat is megszólítani, hogy azt az utat, amin ők jártak, az általuk megszólított emberek is végigjárják. A tanítványi lét ugyanis azt jelenti, hogy folyamatosan tanulunk, de egy idő után tanítunk is. Hagyjuk, hogy vezessen minket az életünkben Isten üzenete, de azon vagyunk, hogy másokat ehhez az üzenethez odavigyünk. A tanítvány egyszerre Krisztus által vezetett ember, de másokat Krisztushoz vezető ember is. Így valósul meg a növekedés körforgása.

A központi kérdésünket ezek után tegyük fel ismételten. Mitől növekedhet egy gyülekezet? Azt hiszem, hogy sokszor rosszul tesszük fel a kérdést. Nem azt kell kutatnunk, hogy mi készíti növekedésre a gyülekezetet, hanem azt, hogy miként használhatjuk ki Isten Lelkének a hullámaikat? A szörfös sem azon gondolkodik, hogy miként építsen, vagy hozzon létre egy hullámot, amit aztán majd meg tud lovagolni, hanem megkeresi azt a hullámot, ami megfelelő számára.

Mondhatjuk nyugodtan, hogy Isten Lelkének, a Szentléleknek a növekedést adó hullámai készen állnak. Éppen ezért egy másik kérdést kell feltennünk. Hogyha nem növekszik a gyülekezet, akkor annak milyen akadályai lehetnek? Isten ajándékai érkeznek, csak valami miatt nem tudunk élni vele. Péter, amikor beszámol a pogányok között bekövetkezett hitre jutásról, akkor ezt a következtetést vonja le: „Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?” (ApCsel. 11.17) Az első, kiinduló kérdésnek tehát annak kell lennie, hogy milyen akadályai vannak a növekedésnek, hogy utána aztán élhessünk azokkal a lehetőségekkel, amiket Isten ad nekünk.

Éppen ezért a mindent megelőző lépés a helyzet felmérése. Fel kell állítanunk egy diagnózist, hogy jelenleg milyen állapotban van a gyülekezetünk. Ezeket a meglévő dolgokat egy úgynevezett „gyülekezeti virág” formájában tudjuk bemutatni. Ebből az is kiderül, hogy melyik alkalmaik működnek jól, hol van esetleg hiányosság. Azt is láthatjuk az ábrán, hogy egy virág annál teljesebb, minél több szirma van. Vagyis törekedni kell a kisebb csoportokban folyó gyülekezeti munkára. Ez azonban soha nem történhet a virágot összefogó alkalmaik rovására, aminek kiemelt mozzanata a vasárnapi istentisztelet. A külső szirmokon pedig azokat a lehetőségeket látjuk, amik kapcsolatot teremtenek a gyülekezet és a környezete között. Az alkalmaik felmérése mellett pedig arra is szükség van, hogy számon tartsuk a szolgálati lehetőségeket, hogy akik valamilyen körben segíteni szeretnének, meg tudják tenni úgy, hogy személyre szabott szolgálati lehetőséget kínálunk fel.

Miként növekedhet a gyülekezet? Úgy, hogyha tisztában vagyunk Isten Szentlelkének erejével, tisztában vagyunk a saját erőtlenségeinkkel és lehetőségeinkkel. Ugyanakkor törekszünk arra, hogy a növekedés körforgása soha ne szakadjon meg, vagyis mindig legyenek újabb és újabb olyan gyülekezeti tagok, akik eljutnak a teljes elköteleződésig, a szolgáló életig. Ehhez kérjük szüntelenül a Mindenható segítségét.

Dr. Szabó Előd
lelkipásztor

Gyülekezeti tábor a résztvevők szemével

Ez évi gyülekezeti táborunk helyszíne Visegrád, Mogyoró-hegy volt. Jó választásnak bizonyult, gyerekek, fiatalnak, felnőttnek, idősnek egyaránt megfelelő. Lakóhelyünk faházakban, festői kilátással. Semmi nem hasonlított a mindennapokhoz, nem kellett rohanni, dolgozni, főzni. Nyugalom volt. Jutott idő mindenre, családra, gyerekekre, egymásra, spontán beszélgetésekre, egymás megismerésére, játékokra, éneklésre. Mindez ritkaság manapság.

Tekintettel arra, hogy minden generáció jelen volt, külön program volt a gyerekeknek és a felnőtteknek. Hogy kié volt érdekesebb, nehéz eldönteni. Volt olyan felnőtt, aki szívesen lement volna a gyerekekkel a patakhöz síklót, békát tanulmányozni, de volt olyan gyerek is, aki inkább a felnőtt előadásokat hallgatta volna (különösen, mert ott voltak a szülei).

Egy tipikus nap így nézett ki:

- reggel 7-től reggeli torna (nem sok résztvevővel!)
- 8-tól reggeli (teljes létszámmal!)
- 9-től foglalkozás a gyerekeknek, előadások és csoportos beszélgetések a felnőtteknek

- kb. 12.30-tól ebéd
- délután szabadidő, kirándulás, focimeccs
- vacsora este 6-kor
- 7-től áhítat
- este 8-tól éneklés tábortűz mellett

A gyülekezeti tábor vezérigéje: „Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.” (2 Péter 3, 18)

Az előadók – dr. Márkus Mihály és dr. Szabó Előd – ezt a vezérigét járták körül. Az előadások és a csoportos beszélgetések is nagyon értékesek voltak.

Már az előadások címei is sokat mondóak voltak:

- Hányan vagyunk? Mire építkezünk?
- Érdeklődéstől elkötelezettségig. Miként növekedhet a gyülekezet?

- Családjaink a gyülekezet életében.
- Hagyomány vagy újítás?

Nekem személy szerint a Tatai Gyülekezet virága és a Növekedés – hitbéli és gyülekezeti szolgálati – folyamata témák tetszettek a legjobban...

A három napos tábor vasárnap Istentisztelet és Úrvacsora zárta le.

Az egyik résztvevő így fogalmazta meg summásan élményeit: „valami elkezdődött...”. Másvalaki ezt tovább fűzte, „...de hogyan tovább?”

Reméljük, Isten megadja nekünk is a növekedést a gyülekezetben és a hitben.

Gábor Tamás

Számunkra a gyülekezeti kirándulás volt az első találkozás testközelből a gyülekezet tagjaival. Feleségemmel és három gyerekünkkel augusztusban költöztünk Tatára. A tábor a költözést megelőzve adott első benyomást az itteni közösségről. Ilyen helyzetben az egyik legfontosabb dolog a társaság nyitottsága, befogadó készsége volt. Úgy érkezünk oda, hogy senkit sem ismertünk, és nagyon jó volt úgy eljönni, hogy többen is felajánlották segítségüket a költözésben. Még biztosabbak lettünk abban, hogy jó döntés volt ebbe a városba költözni, a gyülekezeti közösséghez csatlakozni.

A program sokszínű volt: a felnőttek hallhattak előadásokat, voltak kis csoportos beszélgetések, a gyerekek számára pedig lelkeszeink, illetve az erdei iskola szervezett programokat. Néhány olyan pillanatot emelnék ki, amik számomra emlékeztetésekként voltak.

Egy alkalommal több csoportra osztva a társaságot azt kaptuk feladatként, hogy a csoport tagjai keressenek olyan dolgokat, ami közös bennük. Az egyik csoport azzal a kézenfekvő válasszal állt elő, hogy mind reformátusok vagyunk. Jó volt ezt tudatosítani. Belegondolva az egész tábor alatt érezhető volt, hogy bár más oldalról közelítettünk meg dolgokat, de mindannyian Isten országát szeretnénk építeni, egy Urat szolgálunk.

Volt két gondolatébresztő előadás, ami egy kicsit eltávolított minket a napi problémáktól. Dr. Márkus Mihály püspök úr a múlt és a jelen környezet adottságait elemezte, segítve, hogy helyesen lássuk, hol is tart most a gyülekezet, a református egyház, és a kereszténység általában. Dr. Szabó Előd tiszteletes pedig a jövőről indította meg a jelenlétvők fantáziáját. Bemutatta a „gyülekezet virágát” mely egy ábrázolási módja a gyülekezeti élet egy-egy részének, és elemezgette, hogyan növekedhet a gyülekezet. Növekedhet az egyes tagok hitének növekedésével, vagy a szolgálatok növekedésével, vagy a hívők számának növekedésével is. Hogy melyik vonalon hogyan tud növekedni, arról az előadások után kiscsoportos beszélgetéseken folytathattuk, itt megoszthattuk véleményünket a lelkesekkel és a gyülekezet többi tagjával. Számomra nagyon lelkesítő érzés volt hallani a lelkesek gondolatindító szavait, látni, hogy a gyülekezet tagjaival közösen szeretnék kialakítani a növekedés stratégiáját.

A gyermekeim hosszan meséltek az erdei iskola programjairól. Elsétáltak a közeli tóhoz, ahol megvizsgálhatták a tó élővilágát. Mindenki a saját merítő hálóját lógathatta a vízbe, és amit kifogott, arról részletes bemutatást kapott az erdei iskola munkatársaitól. Volt foci a felnőttekkel, rajzolás, egy percre sem unatkoztak. Az én gyerekeim egy teljesen ismeretlen környezetbe csöppentek, senkit nem ismertek, de hamar teljesen felszabadulva szaladgáltak a többiekkel.

Esténként tábortűz mellett énekeltünk, egyik este modernebb ifi-s dalokat, másik este a református énekeskönyvből. Mindenki kérhette a kedvenc énekét. Sokat dobott az esti énekléseken, hogy Nágel Balázs és hangszerei is jelen voltak, és remek aláfestést adtak mindkét stílus számára.

Számomra mindenképpen pótolhatatlan élmény volt a tábor. Költözésünk előtt adott egy olyan képet a tatai gyülekezetéről, ami egyértelművé tette: jó ide tartozni.

Köblös István

„Az Úrért és Gedeonért!” – lovagi hittantábor

Az idei évben is sor került hittanosaink táborozására, ezúttal a Dunapatajon lévő Szelidi-tónál június 24. és 29. között. Negyvenhárom kisgyerek és hat felnőtt szállt fel a buszra, hogy megkezdhessük sokat ígérő hetünket.

Hittantáborainknak rendszerint két fontos célja van. Az egyik, hogy a ránk bízott gyerekek a hét során még közelebb kerülhessenek Istenhez, még jobban megismerhessék Őt. A másik fontos célunk, hogy a résztvevők egymáshoz is közel kerüljenek, közösséggé formálódjanak és megtanulják, megértsék, mennyire fontos tartozni valahova.

Idén Gedeon életét ismertük meg a délelőtti bibliai foglalkozásokon. Egy-egy aranymondást kapcsoltunk minden történethez, hogy a gyerekek ezt megtanulva magukkal vihessék és épüljenek általa. A közös éneklést, történet tanulást csoportos foglalkozás követte, ahol a gyerekek korosztályuknak megfelelően dolgozták fel Gedeon életének egyes részeit. Ezek az együttléteken volt játszás és kézműveskedés, a nagyobbakkal egészen mélyen szántó beszélgetések. Az ebédet követően délutánonként – Gedeon harcaihoz kapcsolva – a lovagi élettel és erényekkel ismerkedtek meg a gyerekek. Már rögtön az első nap 5. korábban is létező lovagrendbe kerültek és a hét folyamán a délutáni foglalkozások nagy része ezeknek a rendeknek megfelelően zajlott. A lovagok és várkisasszonyok hallhattak vetített, képes előadást a korról, készítettek lovagi öltözetet, kezüket használva különböző kézműves technikákkal ismerkedtek meg és ennek köszönhetően szebbnél szebb alkotások születtek. A testünket is megmozgattuk, mert nem telt el nap foci meccs, ping-pongozás, kidobózás nélkül. A hetet különböző nehézségű feladatokkal tarkított lovagi tornával zártuk, ahol a lovagrendek egymással küzdöttek meg. Hogy még teljesebb legyen a táborunk, a hely adta lehetőségekkel is éltünk. Így egyik nap lovaskocsin jártuk be a környéket, egy másik nap pedig hagyományos módon süthettek a gyerekek kenyeret és kenyér lepényt, amit maguk dagasztottak, gyúrtak.

Sajnos, az idő nem kedvezett a fürdésnek, bármennyire is várták a gyerekek. Eső, hideg, szél kísérte majdnem minden napunkat. Az időjárás azonban nem befolyásolta a tábor lelkületét, hangulatát. Jó volt megélni, hogyan áldja meg Isten a munkánkat a nehezített körülmények között is. Megtapasztaltuk, hogy miként nyitja meg a gyerekek szívét, lelkét a történetek üzeneteinek meghallására. Hála és dicsőség ezért Istennek! Bízunk benne, hogy jövőre ismét együtt lehetünk a gyerekekkel. Addig is az idei tábor vezérigéje kísérelje mindannyiunk életét:

„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.” (Józs. 1,9)

Szabó Elődné Melinda

Hittantáboros élményeim

Mivel idén voltam először hittantáborban, csak elképzeléseim lehetek a hét alakulásáról. Nem tudtam, mire számítsak, ezért reményekkel tele vágtam neki az első napnak. Miután megérkeztünk a Lepke Üdülőbe, örömmel állapítottam meg, hogy kellemes és barátságos hely, minden korosztály megtalálja a számára megfelelő szórakozási lehetőséget. Kicsomagolás után ízellőt kaptunk a ránk váró programokból. Ez sok éneklést, a bibliai történetek meghallgatását és csoportokban való feldolgozását, a lovagkor megismerését és a lovagi erények elsajátítását, reggeli tornát és kézműves foglalkozásokat jelent. Miután a fontosabb információk elhangzottak, előkerestük a fürdőruhánkat és a jó időt figyelembe véve elindultunk a közelben lévő Szelidi-tóhoz fürdeni. Sajnos a héten ez volt az első és egyben az utolsó alkalom is a rossz idő miatt.

A többi nap a következőkben leírtak szerint alakult. Reggel trombitaszóra ébredtünk és tornával frissítettük fel magunkat. A délelőtti folyamán énekelünk és a Gedeonról szóló bibliai történeteket is megismertük. Délután egy kis szabadprogram, csendes pihenő következett, majd kézműves foglalkozáson élhettük ki kreativitásunkat. Itt hímeztünk, készítettünk magunknak lovagkori ruhát és hozzá való kiegészítőket, mécses tartót és bögrét, amit később kiegészítettünk a kemencében. Persze néhány meglepetésprogram is várt ránk, mint például a lovas kocsizás, ahová egyik délután mentünk el és a kenyérsütés, amiben egy helyi néni volt a segítségünkre. Utolsó nap lovagi tornán mérhettük össze fizikai és szellemi képességeinket. A feladatok ötletesek és élvezetesek voltak, mint például a vakon kardozás és a versírás. Az elismerés persze nem maradt el, kitartásunk méltóképpen meg lett jutalmazva, hisz a tábor végén mindenkit lovaggá vagy hercegisasszonnyá ütöttek. Az utolsó esti tábortűznél még egyszer közösen elénekeltek a tábori dalokat.

Egy mondatban összefoglalva: nagyon jól éreztem magam és remélem, hogy jövőre is lesz lehetőségem elmenni és részt venni a programokon.

Kristóf Kira

Reformáció Hete (református és evangélikus testvéreinkkel közösen)

Tóvárosi Imaház (Somogyi B. u. 5.)

Október 27. vasárnap	18.00
Október 28. hétfő	18.00
Október 29. kedd	18.00
Október 31. csütörtök	09.00

Evangélikus kis templom (Bárány u.)

Október 30. szerda	18.00
Október 31. csütörtök	18.00 - közös Úrvacsora

Tata, Református Templom (Kocsi u. 15.)

Október 31. csütörtök	10.00
-----------------------	-------

2013. november 4. (hétfő) 18 óra:

„Requiem” címmel emlékhangverseny a református templomban.

Közreműködik az MH 25. Klapka György Lövészdandár zenekara, valamint Tata kórusai.

Anyakönyvet lapozgatva

A keresztség sákramentumában részesült:

Máj. 5.	Szakály Patrícia
	Farnadi Bálint
Máj. 12.	Kálmán Boglárka Laura
	Juhász Pál
Máj. 19.	Farkas Rebeka
	Retkes Anett – konf.
	Kiss Eszter – konf.
Máj. 20.	Herczegh Benedek
	Tolner Szófia Zsuzsanna
Jún. 16.	Paulovics Bulcsú
	Ősz Rebeka
	Németh Levente Roland
	Urbanics Péter
Jún. 22.	Hajnóczky Eszter
Júl. 7.	Halápi Levente
	Sági Helga
	Farkasdi Julianna
Júl. 14.	Livia Burkhalter

Júl. 21.	Székely Ádám
	Gyimóthy Máté
Júl. 28.	Károly Tímea
Aug. 11.	Szabó-Marton Benjámin
Aug. 18.	Bodó Csaba
	Bodó Bence
	Boldis Gergely
Aug. 25.	Márkus Kitty
	Hevér Noel Szabolcs
	Hevér Barbara
	Füredel Franciska
Szept. 8.	Lipők Bence Levente
	Nagymihály Csenge Sára
	Molnár Gordon Szilárd
Szept. 15.	Skóza Hanna
	Kristóf Ádám
Szept. 22.	Kupeczik Gábor
Szept. 29.	Nitti Liliána Mónika
	Czégény Tamara

Anyakönyvet lapozgatva

Házasságot kötöttek:

Márc. 23.	Kupeczik Gábor és Ollé Adrienn
Máj. 18.	dr. Farkas Dénes és dr. Kádas Anna
	Griff Tamás és Molnár Judit
Máj. 31.	dr. Marosi Bálint és Pörmány Andrea
Júl. 13.	Bathó Szilárd és Bakó Beatrix
Júl. 20.	Szabolcs Bence és Keller Zsófia
Júl. 27.	Szabó Péter és Turóczy Enikő
Aug. 3.	Codrean Norbert és Mágyel Györgyi
	Környei Richárd és Csibor Petra
Aug. 18.	Dicső Miklós és Völgyi Krisztina
Aug. 23.	Horváth Sándor és Farkas Tímea Erzsébet
Aug. 31.	Abonyi Balázs és Lollok Kata
	Gyenge Ádám és Horváth Vanessza
Szept. 7.	Nagy Károly és Bán Hildegárd
	Kovalcsik Tibor és Simon Adrienn
Szept. 14.	Bánhegyi Viktor és Nemes Tímea
	Irica Mirkovik és Szabó Emese
Szept. 28.	Szőnyi László és Bokros Éva
	Kurdi Balázs és Kisék Enikő

Isten áldása legyen házasságukon!

Felnőtt konfirmációs előkészítő

Egyre többen vannak gyülekezetünk látókörében, akik a korábbi rendszer miatt keresztség vagy konfirmáció nélkül maradtak. Számukra szeretnénk egy olyan beszélgetős csoportot indítani, amely a keresztyén hit alapvető kérdéseivel foglalkozik. Ennek első alkalma 2013. december 7. 18 óra, helyszíne pedig a Hitoktató Terem (Kocsi u. 15.).

Várjuk mindazokat, akik érdeklődnek a keresztyén hit iránt, akik szeretnék ismereteket szerezni Jézus Krisztusról és az evangéliumról, akik eddigi kapcsolatukat szeretnék elmélyíteni Istennel és gyülekezetünkkel!

dr. Szabó Előd lelkipásztor

Akikért a harang szólt...

Máj. 13.	Dózsa Endréné, sz: Dózsa Mária (89 éves)
Máj. 14.	Havasi Árpádné, sz: Szűcs Etelka 85 éves
Máj. 22.	Beretzky Ervinné, sz: Darvas Lili 77 éves
Máj. 31.	Molnár Józsefné, sz: Szalay Erzsébet (87 éves)
Jún. 4.	Szűcs Lászlóné, sz: Griff Irén (72 éves)
Jún. 14.	Izsáki István (67 éves)
	Pollák Éva Margit (64 éves)
Jún. 21.	Szinak Pál (71 éves)
Jún. 27.	Karsai István (79 éves)
Jún. 29.	Németh Szilvia (39 éves)
Júl. 8.	Borbély Istvánné, sz: Borbé Ilona (87 éves)
Júl. 11.	Tóth Józsefné, sz: Horváth Margit (73 éves)
Júl. 13.	Hermann Béla Sándor (39 éves)
	Tóvári Józsefné, sz: Moharos Ilona (82 éves)
Aug. 2.	Szabó Imre (86 éves)
Aug. 6.	Horváth Jánosné, sz: Györke Etel (86 éves)
	Gamal Nasser (57 éves)
Aug. 28.	Berzétei Rudolfné, sz: Bellus Rozália (92 éves)
Aug. 30.	Szilágyi Jánosné, sz: Bereczki Julianna (92 éves)
Szept. 6.	ö. Csicsai Lászlóné, sz: Erős Mária (70 éves)
Szept. 16.	Sánta Ferenc (70 éves)
Szept. 18.	Udvardi Márta (73 éves)
Szept. 19.	Lengyel Lajos (85 éves)
Szept. 26.	Csík János (76 éves)
	Szabó Pálné, sz: Hege Éva (69 éves)
Okt. 4.	Zsoldos Edit (57 éves)

*Isten vigasztalása legyen elhunyt testvéreink
itt maradt gyászoló szeretteivel!*

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Gyülekezeti csoportok alkalmai:

PÁROS KÖR

Fiatal családok összejövetele havonta –
Minden hónap harmadik vasárnap délutánján.

NŐSZÖVETSÉGI ÖSSZEJÖVETEL

Minden hónap első szerda du. 18.00

IFJÚSÁGI ALKALOM

Minden hónap harmadik péntek du. 18.00

NŐI BIBLIA ÓRA:

Minden hónap második péntek du. 18.30

PRESBITERI BIBLIA ÓRA:

November 20. du. 18.00

December 18. du. 18.00

Bibliás alkalmak:

ISTENTISZTELET: MINDEN VASÁRNAP

9.00 ÓRAKOR TÓVÁROSON,

10.00 ÓRAKOR TATÁN.

A vasárnapi 10 órás istentisztelettel párhuzamosan
gyermekmegőrzés és gyermek-istentisztelet is van
a hitoktató teremben.

ISTENTISZTELET SZERDÁN

dél előtt mindkét IDŐSEK OTTHONÁBAN,
délután 15.00 órakor a KÓRHÁZBAN.

VASÁRNAPI IMAÓRA

18.00 órától a Tóvárosi református imaházban.

Felnőtt konfirmációs előkészítő

Egyre többen vannak gyülekezetünk látókörében, akik a korábbi rendszer miatt keresztség vagy konfirmáció nélkül maradtak. Számukra szeretnénk egy olyan beszélgetős csoportot indítani, amely a keresztyén hit alapvető kérdéseivel foglalkozik. Ennek első alkalmát 2013. december 7. 18 óra, helyszíne pedig a Hitoktató Terem (Kocsi u. 15.).

Várjuk mindazokat, akik érdeklődnek a keresztyén hit iránt, akik szeretnék ismereteket szerezni Jézus Krisztusról és az evangéliumról, akik eddigi kapcsolatukat szeretnék elmélyíteni Istennel és gyülekezetünkkel!

dr. Szabó Előd lelkipásztor

Támogassa a Harangszó megjelenését!

Az újságot adományokból tartjuk fenn,
és ingyen jut el gyülekezetünk valamennyi tagjához.

Egy példány ára mintegy 35 forint.

Ha valaki anyagilag is segíteni tudja az újság megjelenését, annak neve, illetve cégének, vállalkozásának a neve megjelenhet az újság hátoldalán.

Várjuk a támogatók jelentkezését!

Köszönjük segítségüket!

TATAI -TÓVÁROSI HARANGSZÓ

A Tatai Református Egyházközség hivatalos lapja

Szerkesztette, felelős kiadó: *Dr. Márkus Mihály*

Munkatárs: *Szter*

Készült: a gyülekezet kiadásában, 1400 példányban

Előkészítés: *BCs* Nyomtatás: *Sollers*

**A gyülekezet tagjaihoz
a presbiterek útján jut el a Harangszó.**

Itt vagyunk:

2890 Tata, Kocsi u. 15.

Tel.: 34/380-616, 30/639-6542

E-mail: reformatus egyhaz@etata.hu

Gyülekezetünk honlapja: <http://reformatus.etata.hu>

A Tatai Református Gimnázium honlapja:

www.refi-tata.hu

Kenderke művészeti iskolánk honlapja:

www.kenderke.hu

A Harangszó megjelenését a Sollers Nyomda támogatja.

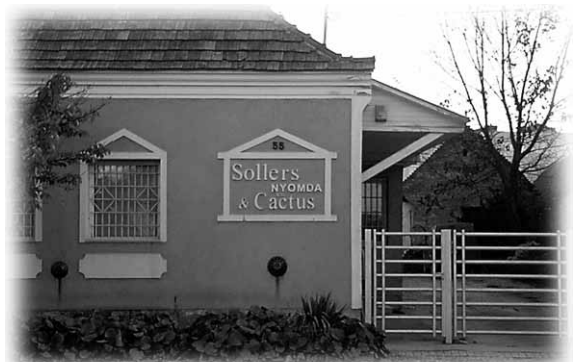
Forduljon hozzánk bizalommal!

Sollers Nyomdaipari Kft.

Tata, Komáromi u. 55.

Tel.: (34) 586-036

E-mail: sollers@t-online.hu

**Ofset-, digitális és tamponnyomtatás.
Minden, ami nyomdával kapcsolatos:**

*Havilapok, könyvek, prospektusok,
naplók, szórólapok, plakátok,
ügyviteli nyomtatványok, névjegykártyák,
borítékok, ajándéktárgy emblémázás,
stancolás...*